

Boh vie nájsť aj v našich pádoch pre svoju lásku nové cesty

Benedikt XVI. si kladie otázky, ktorým musí čeliť náš súčasný svet. V Rakúsku pokračoval vo svojich hlbokých a jednoduchých katechetických úvahách o pravde, o zmysle životných neúspechov, o nedeľnej Omši.

12.09.2007

Prinášame Vám zhrnutie slov Sv. Otca počas jeho návštevy v Rakúsku

Na viedenskom námestí Am Hof

Po skončení uvítacieho ceremoniálu na letisku Svätý Otec sa presunul na starobylé Námestie Am Hof. Jeho dominantou je bronzový mariánsky stĺp z roku 1667. Pápeža Benedikta XVI. tu privítal primátor Viedne, rektor kostola, všetci rakúski biskupi a množstvo veriacich.

Svätý Otec sa k Mariensäule prišiel pomodliť a oficiálne tak otvoriť svoju púť do Mariazellu pri príležitosti 850. výročia založenia tamojšej mariánskej svätyne. Vo svojom príhovore zdôraznil, že ako prvú zastávku na tejto svojej púti si vybral bronzový mariánsky stĺp, aby sa na chvíľu spolu s veriacimi zamyslel nad významom Božej Matky pre Rakúsko v minulosti aj v prítomnosti a nad jej

významom pre každého z
prítomných osobitne.

„S vierou v Ježiša Krista, vteleného
Božieho Syna, sa už od prvotných
čias spája osobitná úcta k Matke, k
žene, v lone ktorej Boh prijal ľudskú
prirodzenosť, keď mal účasť dokonca
aj na tlkote jej srdca. Táto žena ho
sprevádzala jemne a s rešpektom
počas jeho života až po smrť na kríži
a práve jej materinskej láske na
konci zveril milovaného učeníka a s
ním celé ľudstvo. Vo svojej
materinskej láske Mária prijíma aj
dnes pod svoju ochranu ľudí
všetkých jazykov a kultúr, aby ich
sprevádzala v ich mnohorakej
jednote ku Kristovi. K nej sa môžeme
utiekať vo všetkých našich
starostiach a potrebách. Od nej sa
však musíme tiež naučiť prijať sa
navzájom s tou istou láskou, s ktorou
prijíma ona všetkých nás: každého
vo svojej jedinečnosti, takých, akých
nás chcel Boh a akých nás miluje. V

univerzálnej Božej rodine, v ktorej je pre každého človeka pripravené miesto, každý má rozvinúť svoje dary pre dobro všetkých.“

Svätý Otec sa stretol v paláci Hofburgs vládnymi predstaviteľmi Rakúska

V piatok krátko po 17:30 Svätého Otca privítali v paláci Hofburg, ktorý bol od začiatku 13. storočia hlavným sídlom Habsburgovcov.

Po prejave prezidenta republiky prítomných oslovil aj pápež Benedikt XVI.

Benedikt XVI. pripomenul, že „Európsky dom“, ako sa často odvolávame na spoločenstvo tohto kontinentu, „bude dobrým miestom pre život pre každého iba ak bude vybudovaný na pevných kultúrnych a morálnych základoch spoločných hodnôt, vyvierajúcich z dejín a tradícií. Európa nemôže a nesmie

popierať svoje kresťanské hodnoty. Predstavujú dynamický komponent našej civilizácie na našej ceste vpred do tretieho tisícročia.“

Dotkol sa aj tzv. „Európskeho modelu života“, termínu, ktorý predstavuje spoločenský poriadok, charakterizovaný zdravou ekonomikou kombinovanou so sociálnou spravodlivosťou, politickým pluralizmom kombinovaným s toleranciou, štedrosťou a otvorenosťou a zároveň uchovaním hodnôt, ktoré tento kontinent urobili tým, čím je. Svätý Otec apeloval na úlohu a zodpovednosť politikov regulovať a strážiť hranice globalizácie, aby sa nerozvíjala na úkor chudobných.

Kritika z úst Benedikta XVI. zaznela na adresu porušovania práva človeka na život už od počatia a vydávania potratu za neodňateľné právo ženy, ktoré označil za „hlbokú

ranu spoločnosti.“ Apeloval na politikov, aby nedopustili vnímanie detí ako nejakej formy choroby a aby v tejto súvislosti pracovali na právnych systémoch vo svojich krajinách. Zásadným problémom je v zdravotníckej oblasti aj situácia okolo eutanázie. Svätý Otec poukázal na to, že správnou odpoveďou na utrpenie poslednej fázy života nie je „asistované úmrtie“, ale „milujúca starostlivosť a spoločnosť, zvlášť s pomocou paliatívnej starostlivosti“.

Európa má podľa pápeža vo svete jedinečnú zodpovednosť predovšetkým sa nevzdávať svojej identity. Tento kontinent sa napriek stúpajúcemu priemernému veku nesmie stať starým na duchu. Nesie zodpovednosť vďaka svojej intelektuálnej tradícii, nesmiernym zdrojom a obrovskej ekonomickej sile. Európska únia by teda mala „prevziať úlohu vodcu v boji proti

globálnej chudobe a v úsilí podporovať mier“.

Mariazell – 8. septembra 2007, homília Benedikta XVI.

Mariazell sa stal pre Rakúsko a široko za jeho hranice miestom pokoja a uzmierenej jednoty. Tu ľudia zakúšajú uzmierujúcu dobrotu Matky, tu stretajú Ježiša Krista, v ktorom je Boh s nami, ako nás o tom uistuje úryvok z dnešného evanjelia – Ježiš, o ktorom v čítaní z proroka Micheáša počujeme: „On bude pokoj“ (porov. 5, 4). Dnes sa tu začleňujeme do tohto veľkého putovania mnohých storočí. Zastavujeme sa na chvíľu pri Matke Pána a hovoríme jej: ukáž nám Ježiša. Ukáž nám, pútnikom, toho, ktorý je zároveň cesta i cieľ: pravda a život.

Evanjeliový text, ktorý sme práve počuli, otvára náš pohľad ešte ďalej. Predstavuje dejiny Izraela, počnúc Abrahámom, ako putovanie, ktoré s

výstupmi i zostupmi, krátkymi i dlhými cestami vedie napokon ku Kristovi. Rodokmeň s jeho žiarivými i temnými postavami, s ich úspechmi i pádmi nám ukazuje, že Boh píše naše ľudské dejiny po priamych i kľukatých riadkoch. Boh nám ponecháva našu slobodu a napriek všetkému vie nájsť aj v našich pádoch pre svoju lásku nové cesty. Boh nepadá. Tak sa tento rodokmeň stáva zárukou Božej vernosti, zárukou, že Boh nás nenechá padnúť, pozvaním zameriávať náš život vždy znova na neho a stále znova kráčať ku Kristovi.

Vydať sa na púť znamená byť zameraní istým smerom, kráčať k nejakému cieľu. To dáva ceste a námahe s ňou spojenej osobitnú krásu. Medzi pútnikmi v Ježišovom rodokmeni boli niektorí, čo zabudli na cieľ a chceli sami seba postaviť ako cieľ. No Pán vždy znova vzbudzoval aj ľudí, ktorí sa nechali

podnecovať nostalgiou po cieli a k nemu zameriavať svoj život. Rozlet kresťanskej viery, začiatok Cirkvi Ježiša Krista bol možný, lebo v Izraeli boli ľudia s hľadajúcim srdcom – ľudia, ktorí sa neuspokojili v pohodlí a zvykovosti ale pátrali po niečom oveľa väčšom: Zachariáš, Alžbeta, Simeon, Anna, Mária a Jozef, Dvanásti a mnohí iní. Pretože ich srdce bolo plné očakávania, mohli v Ježišovi rozpoznať toho, ktorého poslal Boh a stáť tak na počiatku jeho veľkej rodiny. Cirkev pohanov sa mohla uskutočniť pretože tak v Stredomorí ako na Blízkom a Strednom Východe, kam prišli poslovia Ježiša Krista, boli ľudia, plní očakávania, ktorí sa neuspokojovali s tým, čo robili a mysleli všetci, ale hľadali hviezdu, ktorá by im ukázala cestu k samej Pravde, k živému Bohu.

Takéto nepokojné a otvorené srdcia potrebujeme aj my. To je jadro putovania. Ani dnes nestačí v istom

zmysle žiť a myslieť ako všetci ostatní. Projekt nášho života je oveľa väčší. Potrebujeme Boha, toho Boha, ktorý nám ukázal svoju tvár a otvoril svoje srdce: Ježiša Krista. Ján oprávnene tvrdí, že on je „Jednorodený Boh, ktorý je v lone Otca“ (porov. 1, 18). Len on, z najhlbšieho vnútra samého Boha, mohol zjaviť Boha nám a zjaviť nám aj to, kto sme my, odkiaľ prichádzame a kam kráčame. Iste, v dejinách sú mnohé veľké osobnosti, ktoré mali krásne a dojemné zážitky Boha. Avšak stále to sú ľudské skúsenosti s ich ľudskými limitmi. No len On je Boh a preto len On je most, ktorý človeka privádza do bezprostredného kontaktu s Bohom. Ak ho teda voláme jediným Prostredníkom spásy, platného pre všetkých, ktorý všetkých zaujíma a ktorého v konečnom dôsledku všetci potrebujú, to neznamená pohŕdanie inými náboženstvami, ani pyšné absolutizovanie nášho názoru.

Znamená to len, že si nás získal ten, ktorý sa nás hlboko dotkol a naplnil darmi, aby sme aj my z našej strany mohli obdarovať iných. Naša viera sa totiž zásadne stavia proti rezignácii, ktorá považuje človeka za neschopného pravdy, akoby pravda bola pre neho príliš veľká. Táto rezignácii voči pravde je jadrom krízy Západu, krízy Európy. Ak totiž pre človeka nejestvuje pravda, napokon nemôže ani rozlišovať medzi dobrom a zlom. Preto sa potom aj veľké a obdivuhodné poznatky vedy stávajú dvojsečné: môžu otvárať dôležité perspektívy pre dobro, pre záchranu človeka, no môžu – ako to vidíme -, sa stať krutou hrozbou, ničením človeka a sveta. Preto potrebujeme pravdu. Iste, naše dejiny nám ponúkajú dôvody obávať sa, aby nás viera v pravdu neviedla k netolerancii. Ak nás naplňa tento strach, ktorý má svoje dejinné opodstatnenie, je čas hľadiť na Ježiša, ako ho vidíme tu, v

mariazellskej svätyni. Vidíme ho na dvoch obrazoch: ako dieťa v náručí Matky, a na hlavnom oltári baziliky ako ukrižovaného. Tieto dva obrazy baziliky nám hovoria: pravda sa nepotvrďuje prostredníctvom vonkajšej moci ale je pokorná a dáva sa človeku len prostredníctvom vnútornej sily, svojou opravdivosťou. Pravda dokazuje samu seba láskou. Nikdy nie je naším vlastníctvom, naším produktom, tak ako ani lásku nemožno vytvoriť ale iba prijať a odovzdať ako dar. Potrebujeme túto vnútornú silu pravdy. Tejto sile pravdy my kresťania dôverujeme. Sme jej svedkami. Musíme ju odovzdávať ako dar, tak isto, ako sme ju ako dar dostali.

„Hľadiť na Krista“ je motto dnešného dňa. Toto pozvanie pre hľadajúceho človeka s stále znova mení na spontánnu prosbu, prosbu, s ktorou sa obraciame osobitne na Máriu, ktorá nám darovala Krista

ako svojho Syna: „Ukáž nám Ježiša!“ Preto sa dnes modlime s celým srdcom, modlime sa aj inokedy na našej ceste vnútorného hľadania Vykupiteľovej tváre: „Ukáž nám Ježiša!“. Mária odpovedá tým, že nám ho ukazuje predovšetkým ako dieťa. Boh sa kvôli nám stal malým. Boh neprichádza vo vonkajšej moci ale v bezmocnosti svojej lásky, ktorá sa stáva jeho silou. Vkladá sa do našich rúk. Volá po našej láske. Pozýva nás, aby sme sa aj my stali malými, aby sme zostúpili z našich vysokých trónov a naučili sa byť pred Bohom deťmi. Ponúka nám svoje „Ty“. Pozýva nás, aby sme sa mu zverili a naučili sa tak žiť v pravde a láske. Dieťa Ježiš nám samozrejme pripomína aj všetky deti sveta, v ktorých nám prichádza v ústrety. Deti, ktoré žijú v biede, choré a trpiace deti, deti, ktoré sú zneužívané ako vojaci, ktoré nikdy nezakúsili lásku rodičov, ale i deti radostné a zdravé. Európa sa stala chudobnou

na deti: chceme mať všetko len pre seba a možno málo dôverujeme v budúcnosť. Ale zem bude bez budúcnosti len vtedy, keď vyhasnú sily ľudského srdca a mysle, osvecovanej srdcom – ak nad zemou nebude žiariť Božia tvár. Tam, kde je Boh, je aj budúcnosť.

„Hľadiet na Krista“: zamerajme na krátko svoj pohľad aj na Ukrižovaného nad hlavným oltárom. Boh nevykúpil svet mečom ale prostredníctvom kríža. Zomierajúc, Ježiš roztvára náručie. Je to predovšetkým gesto utrpenia, v ktorom sa necháva za nás pribiť klincami aby nám dal svoj život. Rozpäté ruky sú však zároveň postoj modliaceho sa, postoj, ktorý zaujíma kňaz keď sa modlí: Ježiš premenil utrpenie – svoju bolesť a smrť – na modlitbu, na akt lásky k Bohu a k ľuďom. Preto sú rozpäté ramená napokon aj gestom objatia, ktorým nás Ježiš chce privinúť k sebe, objat

nás rukami svojej lásky. Takto je obrazom živého Boha, Boha samého, ktorému sa môžeme zveriť.

„Hľadieť na Krista!“ Ak tak činíme, uvedomujeme si, že kresťanstvo je niečo viac a niečo celkom iné ako morálny systém, komplex požiadaviek a zákazov. Je darom priateľstva, ktoré pretrvá život i smrť: „Už vás nenazývam sluhami, ale priateľmi“ (porov. Jn 15, 15), hovorí Pán svojim. Do tohto priateľstva sa zverujeme aj my. Práve preto, že kresťanstvo je oveľa viac ako morálka, je darom priateľstva, práve preto nesie v sebe aj veľkú morálnu silu, ktorú vzhľadom na výzvy dnešných čias tak veľmi potrebujeme. Ak s Ježišom Kristom a s jeho Cirkvou znova a znova čítame Desatoro zo Sinaja, prenikajúc tak do jeho hĺbok, javí sa nám zrazu ako veľká škola. Desatoro je predovšetkým „áno“ Bohu, Bohu, ktorý nás miluje a vedie, nesie nás a

zároveň nám ponecháva našu slobodu, ba činí ju skutočnou slobodou (prvé tri prikázania). Je to „áno“ rodine (štvrté prikázanie), „áno“ životu (piate prikázanie), „áno“ zodpovednej láske (šieste prikázanie), „áno“ solidarite, sociálnej zodpovednosti a spravodlivosti (siedme prikázanie), „áno“ pravde (ôsme prikázanie), „áno“ rešpektovaniu druhých a toho, čo im patrí (deviate a desiate prikázanie). V sile nášho priateľstva so živým Bohom žijeme toto mnohonásobné „áno“ a zároveň ho nesieme ako ukazovateľ cesty v našom svete.

Homília Benedikta XVI. na sv. omši v Dóme sv. Štefana

“Sine dominico non possumus!” Bez Pánovho daru, bez dňa Pánovho nemôžeme žiť: takto odpovedali v roku 304 niektorí kresťania v meste Abitene v dnešnom Tunisku, keď boli

prepadnutí počas nedeľného slávenia Eucharistie, ktorá bola zakázaná a boli predvedení pred sudcu, kde ich vyšetrovali s otázkou, prečo sa v nedeľu zúčastnili týchto kresťanských obradov, hoci vedeli, že im hrozí trest smrti. “Sine dominico non possumus!” V slove „dominico“ sú neoddeliteľne spojené dva významy, ktorých jednotnosť sa musíme opätovne učiť vnímať. Je to predovšetkým dar od Pána – týmto darom je on sám: Vzkriesený, s ktorým kresťania potrebujú prežívať ustavičný kontakt a blízkosť, aby mohli byť sebou samými. Nie je to len duchovný kontakt, vnútorný, subjektívny: stretnutie s Pánom sa uskutočňuje v čase prostredníctvom jedného určitého dňa. A týmto spôsobom sa vpisuje do nášho konkrétneho života, telesného a spoločného, ktorý sa odohráva v čase. Dáva nášmu času a teda nášmu životu v jeho celosti svoj stred a vnútorný poriadok. Bez Toho, kto

podporuje náš život svojou láskou, sám život je prázdny. Zradiť alebo opustiť tento stred by znamenalo vziať samotnému životu jeho vlastný základ, jeho vnútornú dôstojnosť a krásu.

Má tento postoj vtedajších kresťanov svoju dôležitosť aj pre nás, kresťanov dneška? Áno, platí aj pre nás, ktorí potrebujeme vzťah, ktorý nás podopiera a poskytuje orientáciu a obsah nášmu životu. Aj my potrebujeme vzťah so Zmŕtvychvstalým, ktorý nás prevedie aj cez smrť. Potrebujeme toto stretnutie, ktoré nás zjednocuje, ktoré nám poskytuje priestor slobody, umožňujúcimi vidieť za našimi každodennými aktivitami stvoriteľskú Božiu lásku, z ktorej pochádzame a ku ktorej zároveň putujeme.

Ak sa však započúvame do dnešného evanjelia, v ktorom sa k nám

prihovára Pán, preľakneme sa. „Kto sa nezriekne všetkých svojich dobier a nezanechá aj všetky vzťahy s rodinou, nemôže byť mojim učeníkom“. Chceli by sme namietnuť: čo hovoríš, Pane? Či azda nie je pre svet dôležitá práve rodina? Či nie je preň dôležitá otcovská a materinská láska, láska medzi rodičmi a deťmi, medzi mužom a ženou?

Nepotrebuje lásku k životu, radosť zo života? A nepotrebuje svet ľudí, ktorí investujú do dobier tohto sveta a tak zveľaďujú zem, ktorú sme dostali, aby z nej všetci mohli čerpať jej dary? Nebolo nám zverené tiež poslanie zabezpečiť rozvoj sveta a jeho dobier? Ak sa lepšie započúvame do Pánových slov v ich celistvosti, potom pochopíme, že Ježiš nevyžaduje od všetkých to isté.

Každý má svoje osobné poslanie a osobitný spôsob nasledovania Pána, ktorý je projektovaný pre každého z nás. V dnešnom evanjeliu Ježiš hovorí o tom, čo nie je úlohou

mnohých, ktorí sa pridali na púť do Jeruzalema, ale hovorí o osobitnom povolaní pre Dvanástich. Títo musia predovšetkým prekonať pohoršenie kríža a potom musia byť pripravení zanechať skutočne všetko a prijať misiu, ktorá sa javí absurdnou - ísť až po kraj zeme a aj so svojou nedostatočnou kultúrnou vybavenosťou ohlasovať svetu, ktorý je plný domnelej vzdelanosti, či predstieranej alebo opravdivej učnosti, - ako zaiste osobitným spôsobom aj ľuďom chudobným a jednoduchým - evanjelium Ježiša Krista. Musia byť pripravení na ich putovaní rozsiahlym svetom podstúpiť v prvej osobe mučeníctvo, aby tak svedčili o evanjeliu ukrižovaného a vzkrieseného Pána. Ak je Ježišovo slovo adresované predovšetkým Dvanástim, jeho povolanie prirodzene ide poza historický okamih a vzťahuje sa na všetky storočia. Počas všetkých čias povoláva osoby aby sa spoľahli iba

na Nehu, zanechali všetko a tak sa Mu úplne ponúkli k dispozícii a takto aj k dispozícii ostatným: aby tak vytvárali oázy nezištnej lásky vo svete, v ktorom sa tak často zdá, že to, čo platí, je len moc a peniaze. Ďakujeme Pánovi, že nám počas všetkých storočí daroval mužov a ženy, ktorí z lásky k Nemu zanechali všetko a tak sa stali žiarivými znameniami jeho lásky! Stačí si spomenúť na ľudí ako sú: Benedikt a Školastika, František a Klára, Alžbeta Uhorská a Hedviga Sliezka, či Ignác z Loyoly, Tereza Avilská až po Matku Teréziu z Kalkaty a Pátra Pia! Všetci títo celým svojim životom sa stali interpretáciou Ježišových slov, ktoré sa v nich stali blízkymi a pochopiteľnými aj pre nás. Prosme Pána, aby aj v našich časoch daroval mnohým ľuďom odvahu zanechať všetko, aby sa tak stali disponovanými pre všetkých.

Ak teraz opäť upriamime pozornosť na evanjelium, môžeme si všimnúť, že Pán sa neprihovára len malému počtu osôb a ich osobitnému poslaniu. Jadro toho, o čom hovorí, platí pre všetkých. To, na čo v konečnom dôsledku poukazuje, vyjadruje na inom mieste týmto spôsobom: „Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, zachráni si ho. Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a seba samého by stratil alebo poškodil?!“ (Lk, 9, 24 – 25). Kto chce len vlastniť svoj život, žiť ho len sám pre seba, stratí ho. Iba ten, kto sa daruje iným, získa svoj život. Iným slovami: iba ten, kto miluje, nachádza život. Láska vyžaduje vždy vychádzať zo seba samých, vyžaduje zanechať seba samých. Kto sa obracia nazad, aby hľadal seba samého a chce mať druhého len pre seba, týmto spôsob stratí seba a aj toho druhého. Bez tejto hĺbky stráca sám seba, niet v nej viac života.

Nespokojná životná chtivosť, ktorá dnes znepokojuje mnohých ľudí, končí sa strateným životom v prázdnote. „Kto stratí svoj život pre mňa...“, hovorí Pán: zanechajúc samých seba tým najradikálnejším spôsobom je možné iba tak, že do toho prázdna na konci nespahneme, ale sa odovzdáme rukám Lásky vo večnosti. Len láska Boha, ktorý stratil sám seba pre nás, ktorý sa nám dáva, je aj pre nás možnosťou stať sa slobodnými, zanechať všetko a tak nájsť skutočný život. Toto je základ toho, čo nám chce Pán povedať v úryvku evanjelia zdanlivo tak tvrdo v dnešnú nedeľu. V jeho slove je však istota, že môžeme rátať s jeho láskou, láskou Boha, ktorý sa stal Človekom. A ak si uvedomíme toto, nájdeme múdrosť, o ktorej hovorí dnešné čítanie. Je však dôležité si tiež uvedomiť, že všetka múdrosť sveta je nám na nič, ak sa nenaučíme žiť, ak na seba nevezmeme to, čo je v živote skutočne dôležité.

„Sine dominico non possumus!“ – Bez Pána a bez dňa, ktorý patrí Jemu, nie je možný skutočný život. Nedela sa v našej západnej spoločnosti zmenila na koniec týždňa, na voľný čas. Voľný čas, hlavne v zhone dnešnej doby, je úžasná a potrebná vec. Ale ak voľný čas v sebe nemá vnútorný stred, od ktorého sa odvíja to ostatné, potom sa z neho stáva iba prázdne miesto, ktoré nás neposilňuje a neobnovuje. Voľný čas musí mať vnútorný obsah – a tým je stretnutie Toho, ktorý je naším pôvodcom a aj naším cieľom. Môj veľký predchodca na biskupskom sídle v Mníchove a Freisingu kardinál Faulhaber to raz vyjadril takto: „Daj duši svoju nedeľu a daj nedeli svoju dušu.“

A keďže nedela je hlbokým stretnutím, prostredníctvom Božieho slova a Sviatosti, so zmŕtvychvstalým Kristom lúč tohto dňa objíma celú skutočnosť. Prví kresťania oslavovali ako Pánov deň prvý deň týždňa,

pretože to bol deň vzkriesenia. Ale veľmi skoro si Cirkev uvedomila fakt, že prvý deň týždňa je ránom stvorenia, dňom, v ktorom Boh povedal: „Buď svetlo!“ (Jn 1,3). Práve preto je nedeľa v Cirkvi tiež oslavou týždňa stvorenia – oslavou vďačnosti a radosti Božieho stvorenia. A tento rozmer nedele by sme si mali uvedomovať o to viac v čase, keď je stvorenstvo vystavené mnohorakým rizikám zásahmi samotného človeka. V prvotnej Cirkvi sa potom prvý deň postupne pripodobnil aj dedičstvu siedmeho dňa – „šabatu“. Sme teda účastní na Božom oddychu, oddychu, ktorý objíma všetkých ľudí. Práve takto vnímame v tento deň niečo zo slobody a rovnosti so všetkými Božími stvoreniami.

V modlitbe dnešnej nedele si spomíname najmä na to, že Boh nás prostredníctvom svojho Syna vyslobodil a osvojil si nás ako svojich milovaných synov. Veď sa k nemu

modlíme, aby zhliadol s náklonnosťou na svojich veriacich v Krista a daroval nám skutočnú slobodu a večný život. Modlime sa za láskavý pohľad Boha. Potrebujeme tento pohľad láskavosti, nielen v nedeľu, ale v každodennom živote. V modlitbe zakusujeme, že tento pohľad nám už bol daný a vieme, že Boh si nás adoptoval ako svoje deti, skutočne nás začlenil do svojho spoločenstva. Byť dieťaťom znamená – a veľmi dobre to vedela aj prvotná Cirkev – byť slobodným človekom, nie otrokom, ale tým, ktorý je osobitne začlenený do rodiny. A tiež to znamená byť dedičom. Ak patríme tomu Bohu, ktorý má moc nad všetkou mocou, tak sme bez strachu a slobodní. Sme dedičmi. Dedičstvo, ktoré nám On zanechal je On sám, je to jeho láska. Áno Pane, daj, aby nás toto vedomie naplnilo do hĺbky duše a aby sme tak pochopili radosť z vykúpenia. Amen.

Príhovor Benedikta XVI. pred modlitbou Anjel Pána

Viedeň (9. septembra, RV) - Drahí bratia a sestry,

dnešné dopoludnie bolo pre mňa osobitne krásnou skúsenosťou, keď som mohol s vami všetkými sláviť Pánov deň takým slávnostným a úctivým spôsobom. Eucharistický rítus slávený s primeranou pompéznosťou nám pomáha uvedomiť si nesmiernu veľkosť daru, ktorý nám Boh dáva vo svätej omši a naplňa nás hlbokou radosťou. Preto som vďačný všetkým, ktorí sa aktívne podieľali na príprave a priebehu tejto liturgie ako aj prostredníctvom uzobranej prítomnosti na svätých tajomstvách vytvorili atmosféru, v ktorej bolo možné prítomnosť božiu skutočne zažiť.

Úvaha o zmysle nedele a o dnešnom evanjeliovom úryvku nás priviedli k objavu Božej lásky, ktorá „sa zriekla

seba samej“ aby sa darovala nám a aby nás priviedla k vnútornej slobode. Tá nám umožňuje „stratiť“ vlastný život, aby sme týmto spôsobom našli život večný. Účasť na tejto láske dala aj Márii silu k svoju bezpodmienečnému „áno“.

Vzhľadom na rešpektujúcu a jemnú Božiu lásku, ktorá pre uskutočnenie plánu spásy očakáva slobodnú spoluprácu svojich stvorení, Panna Mária mohla bez akýchkoľvek rozpakov s dôverou sa odovzdať do jeho rúk. Plne disponovaná, celostne otvorená vo svojom vnútri a slobodná od seba, poskytla Bohu možnosť, aby ju naplnil svojou láskou, svojim Duchom Svätým. Takto Mária mohla prijať v sebe Božieho Syna a darovať svetu spasiteľa, ktorý sa jej daroval.

Aj nám, počas eucharistickej slávnosti, bol dnes darovaný Boží Syn. Kto sa zúčastnil na svätom prijímaní nesie v sebe osobitným

spôsobom zmŕtvychvstalého Pána.
Ako ho Mária nosila vo svojom lone –
bezbrannú maličkú ľudskú bytosť,
úplne závislú od svojej matky, tak aj
Ježiš Kristus pod spôsobom chleba sa
zveril vám, drahí bratia a sestry.
Milujte ho tak, ako ho milovala
Mária! Prineste ho ľuďom, ako ho
Mária priniesla k Alžbete,
vzbudzujúc plesanie a radosť! Panna
Mária darovala Božiemu slovu
ľudské telo, aby mohlo vstúpiť do
tohto sveta. Darujte aj vy vaše telá
Pánovi, aby sa tak stále viac stávali
nástrojom Božej lásky, chrámom
Ducha Svätého! Prineste nedeľu, deň
Pánov so svojim nesmiernym darom
do tohto sveta!

Prosme Máriu aby nás naučila stať sa
ako ona slobodnými od seba samých,
aby sme tak našli v disponovanosti
pre Boha našu skutočnú slobodu,
skutočný život, autentickú a trvalú
radosť.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/boh-vie-
najst-aj-v-nasich-padoch-pre-svoju-
lasku-nove-cesty/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/boh-vie-najst-aj-v-nasich-padoch-pre-svoju-lasku-nove-cesty/) (10.08.2025)